

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

akademický rok 2011/2012

**Vysokoškolská kvalifikační práce (ateliérová práce)
posudek vedoucího**

Jméno a příjmení studenta: Zuzana Pernicová

Název práce: Samota a prázdno

Posudek

Zuzana Pernicová si během studia pomalu vytváří svůj rukopis a styl. V minulosti se její zájem obracel do jistoty užívání architektury jako vděčného věšáku pro řešení kompozice a barvy. Zde si ujasnila svoji specifickou pastelovou barevnost a zjednodušující geometrizující transformaci předlohy. Už v těchto plátnech je přítomná notná dávka ticha, nostalgie a smutku. Po cílených úvahách si uvědomila vnitřní potřebu vyrovnání s těmito pocity osamělosti a prázdnoty, přešla od vnější architektury interiérům a na základě toho všeho dopěla k tématu stáří.

Svět, který autorka vytváří, vychází z estetiky nostalgického stáří, jak je často v současnosti prezentováno malými muzei hraček, kde se vytváří nostalgický svět panenek, kočárků, šatů a různých cetek denní potřeby. Záliba Pernicové v této estetice je patrná především v kresbách, kde jsou stopy této nostalgie výrazně patrné. Na obrazech se je snaží redukovat na hranici rozpoznatelnosti. Tušené interiéry tak připomínají geometrickou abstrakci, která při bližším a pozornějším prozkoumání připomíná spíše kulisu panského pokoje z první třetiny dvacátého století než sociální sondu do světa osamění a stáří. Tento moment si autorka uvědomuje, ale cítí tuto polohu jako bytostně svoji. V současnosti pracuje paralelně v obou polohách, jak v expresivně pojatých starých předmětech, tak čistší plošné abstrakci, přičemž si je dobře vědoma, že body od vedoucího práce dostává za čistší polohu bez přílišných detailů a doslovných odkazů. Tato rozpolcenost a neochota učinit rozhodnutí je brzdou, která ji drží na uzdě výtvarnického světa nepracujícího s pojmy a jejich fenomény, ale s jejich předem danými klišé, jakými jsou například houpací koník nebo porcelánová panenka. Jako klišé působí i moralistní společenský apel, stáří- domov důchodců- staré věci na smetišti. Rozměr pathosu tak narůstá ale spíše do dětinskosti typu „ nezahazuj staré známé pro nové, vždyť mají paměť třeba jako slonové“.

Pernicová své dílo vnímá v kontextu umění pouze na základě příbuzných emočních zón. Patetická malířská macha umělců z Lipska malujících interiéry, ztišená poetika všednosti v grafickém díle Jiřího Samka či interiérové abstrakce Petra Veselého. Vnější podobnosti, které se v ideové rovině důvodů a doby vzniku mnoho nepotkávají. V sebereflexivní části textu se nechce vzdát expresivní polohy a staromilské symboliky. Dále chce rozvíjet schvalovanou čistší polohu. Projevuje obavu, zda divák přesně pochopí, co svým dílem zamýšlí, což myslím je úskalí každého autora ochotného podléhat konvencím své doby. Snad se jí v budoucnu

podaří fúze všech zmíněných aspektů a snad najde i nové vyjadřovací prostředky, jak si na závěr přeje.

Odmyslím li si vše, co o autorce bylo řečeno, a soustředím li se pouze na elementární zvolenou tematiku, máme před sebou zdařilé obrazy s citlivou, vyváženou a ztišenou barevností, vzbuzující emoce samoty a melancholie. Doporučuji k absolutoriu.

Návrh hodnocení: D

Vypracoval(a): Luděk Rathouský

Datum:30.5. 2012

Podpis: